

Leerrede over Mattheüs 28: 18b, uitgesproken op DANKDAG 8-11-1961 middagdienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen. - Psalm 65: 2 en 3
Lezen. - Belijdenis des geloofs: Art. 23 en 27
- Filippensen 2

Tekst.

Wederom vragen wij uw aandacht voor het Woord des Konings, waarover wij in het morgenuur reeds hebben gesproken, uit het Evangelie van Mattheüs, hoofdstuk 28 en daarvan het laatste gedeelte van het 18e vers, waar Jezus woord is:

Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Zingen.

Psalm 118: 7 en 8

7. De HEER is mij tot hulp en sterkte; ...
8. Gods rechterhand is hoog verheven; ...

Leerrede.

Wij hebben dan in het morgenuur een ogenblik er bij stilgestaan hoe de discipelen Jezus hadden aangehangen, Hem waren gevolgd in Zijn vernedering en lijden en Hem aan het kruis waren kwijtgeraakt waar Hij gestorven was tussen twee moordenaars. Maar ook dat Hij was opgestaan uit de doden en hun verschenen was te Galiléa waar Hij hen van gesproken had en daar tot hen gezegd had: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." Ook hebben wij een ogenblik er bij stilgestaan, dat Hij dat van Zijn Vader gekregen had, Die Zijn eer aan geen anderen geeft. Tevens hebben wij er bij stilgestaan, daar het Zijn eer is Schepper te zijn van het ganse gestel, van al het geschapene, dat ook Zijn Zoon -- Die die lage plaats ingenomen had -- geëerd moet wezen, daar Hij Hem erkende als Zijn Eniggeborene, éénswezens met Hem, de Vader en met de Heilige Geest. Dus de Vader heeft Hem, Die waarachtig God is, maar Die ook de broederen in alles gelijk is geworden, uitgenomen de zonde, die macht gegeven om Middelaar Gods en des mensen te zijn.

Laat ons dan nu een weinig hierbij stilstaan dat Hij dat recht, die macht die Hem gegeven is, ook bewijst. Daartoe is Hij namelijk gezeten aan de rechterhand Gods des Vaders. Voorts is Hij het, Die Zijn gemeente vergadert, alsook bewaart, beschermt en onderhoudt, ook al is het nog zo'n ernstige en schrikkelijke tijd.

De Vader heeft Zich over die zaken uitgesproken toen Hij Zijn Zoon opwekte uit de doden, daarmede het bewijs leverend, dat alles waartoe Hij Zijn Zoon gezonden had, nu geschied was. En op de veertigste dag na Jezus' opstanding -- bij Zijn hemelvaart, toen de hemelen Hem hebben ontvangen tot de tijd van wederoprichting van alle dingen --, toen heeft de Vader Zich wederom uitgesproken, dat, waartoe Zijn Zoon hier op aarde gekomen was, volkomen geschied was; die zaak was àf! Zó was het in het hemelhof.

Hij is opgevaren ten hemel, namelijk tot in de derde hemel. Boven de wolkenhemel, boven de sterrenhemel, tot in de derde hemel, in dat hemels paradijs, tot troost voor alle ellendigen en ongelukkigen, die hier buiten Jezus geen leven hebben.

Wat betekent daarbij de macht van de mens van deze eeuw, met al zijn techniek en uitvindingen? Want wat is er niet te doen, men wenst zelfs te gaan naar de maan en de planeten. Maar, wij ellendigen, hebben een Hoofd Die opgevaren is boven de sterren, Die is gegaan ter rechterhand Gods des Vaders, in de hoogste hemelen, om Zich vandaar te gaan bewijzen op deze aarde dat, wat Hij verworven heeft, is: om dat aan de Zijnen ten dienste te schenken in Zijn eeuwige trouw en liefde.

Als wij dan lezen, dat Hij gezeten is aan de rechterhand Gods des Vaders, bedenken wij dan daarbij in de eerste plaats dit, dat God Geest is. Gezegd: in de hemel te wonen, omdat Hij vandaar Zijn heerlijkheid op het luisterrijkst vertoont. Maar als Geest is Hij ook nabij allen die Hem aanroepen in waarheid. Wij zeggen dit, opdat er geen menselijke gedachten bij ons zouden zijn van die hoge Majesteit.

Die Majesteit, Die een oneindige Geest is, treedt ons in die uitspraken tegemoet om ons verduisterde stervelingen iets van de heerlijkheid van Zijn Wezen, ons tot troost en tot nut en zaligheid, bekend te maken. Want als er sprake is van Zijn rechterhand en van de arm Zijner sterkte, dan moeten wij dat op een geestelijke wijze verstaan, namelijk dat daar Zijn almacht bedoeld wordt.

Wij weten dat oudtijds --, toen koningen en vorsten in het Oosten op hoge, verheven tronen waren gezeten als gebieders der volken -- het de gewoonte was om gunstelingen, hetzij één of ander familielid of één of ander vorst of een hoge van staat, te doen plaatsnemen aan hun linker- of aan hun rechterhand om hen aldus te eren. Ook die uitspraak van de moeder van die beide zonen van Zebedéüs tot Jezus: "Zeg, dat deze mijn twee zonen zitten mogen, de één tot Uw rechter- en de ander tot Uw linkerhand in Uw koninkrijk", ziet daarop, op die verheven en heerlijke staat.

Nu wordt ons met het zitten ter rechterhand Zijns Vaders, als in beeldspraak te verstaan gegeven, dat Hij de hoogste eer heeft ontvangen. Ook wordt wel gezegd: met Hem te zitten in de troon. Met het zitten ter rechterhand Zijns Vaders hebben wij niet alleen te verstaan: grote eer, onderscheiding, bijzondere liefde en toegenegenheid, maar ook: almacht, want de Vader heeft Hem alles toebetrouwd. Vanmorgen zeiden wij reeds uit Mattheüs elf: "Alle dingen zijn Mij overgegeven van Mijn Vader", en hier, in onze tekstwoorden staat: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde."

In het ons zo-even voorgelezen hoofdstuk staat dat Hij Zich zodanig vernederde, dat Hij de gestaltens van een dienstknecht aangenomen heeft, maar ook dat God Hem uitermate zeer verhoogd heeft en een Naam gegeven heeft boven alle naam. Dus aan Gods Zoon is de hoogste plaats, de hoogste onderscheiding gegeven. Tegelijkertijd geeft dat zitten aan de rechterhand Gods des Vaders, ons te kennen, dat de grootste machten hier op aarde, hoe tiranniek die hier tot openbaring kunnen komen, nochtans Hem onderworpen zijn, want Hij is de grote Overwinnaar. Hij heeft dat van Zijn Vader ontvangen, Die heeft Hem alzo geëerd als loon op Zijn arbeid.

Wij leggen de nadruk op deze zaak, opdat wij al ons geloven en ons betrouwen alleen op Hem zouden stellen, want met alles wat daarbuiten is, daar vallen wij mee omver. Daar is niets aan te doen, want de Vader staat op de eer van Zijn Zoon gelijk als Christus staat op de eer van Zijn Vader, en die Geest op de eer van Beiden. Daarom gaat die Geest overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel. Van die Geest spreekt de Koning Zelf: "Die zal Mij verheerlijken." Daarom kunnen wij de rekening wel opmaken, dat alle betrouwen, leunsels, steunsels, alles, wat het ook moge zijn buiten de Persoon die de Vader daartoe heeft gesteld en verordend, dus buiten die Rotssteen -- dat vaste Fundament dat Hij heeft gelegd -- eenmaal vallen mòèt, daar is niets aan te doen. En als eenmaal de hemelen zullen worden toegerold als een boek en de elementen brandend zullen vergaan, dan geldt van Hem: "Gij zult staande blijven; ... Uw jaren zullen niet geëindigd worden." Die eer heeft de Zoon van God.

Daarom komt er nooit één met Hem bedrogen uit, dat is een onmogelijkheid, dat kan niet!

Het is dan ook niet te verwonderen dat Satan in de weer is om ons, met ons verduisterd verstand en verdorven natuur, af te houden van die enige Grond en ons veel liever doet bezighouden met: vasthouden, vasthouden, vasthouden aan hetgeen geen God en geen Jezus is, om te blijven omzwerfen en te gaan buiten het enige Fundament. Dat is toch goed te begrijpen, hé. Maar dat Fundament Gods staat onveranderlijk vast. Hij is de enige grond van zaligheid en eeuwig leven. Daarom is het de wil van God dat wij alles verliezen, opdat er dàt overblijve.

Hij is als Hoofd van Zijn christengemeente gezeten aan de rechterhand Gods des Vaders, ons ten goede; door Wie de Vader alle dingen regeert. Toe hoor, laten wij veel zien op ons Hoofd, Wiens troon vast staat, Wiens troon onwankelbaar is, Die getrouw is, Die waarachtig is. Dat hebben wij zo nodig en zullen het soms zo hard nodig krijgen in hetgeen dat komt. Daarom leggen wij er zo de nadruk op. Dat wij ons voordeel er dan mee doen.

De Kerk, dus die gemeente die Hij verworven heeft met Zijn eigen bloed -- waarvoor Hij die dure prijs betaald heeft -- is bij Hem in de hoogste waarde, immers, Hij heeft Zich daarvoor doodgeliefd. Die gemeente ligt Hem dus zeer nauw aan het hart. Die zaken behoeven geen verder betoog, want een ieder kan dat begrijpen, zelfs de kinderen. Bij de minste aanraking die wij er ooit mee hebben gehad, zeggen wij: "Amen, die zaken zijn zo!" Opdat Schepper en schepsel weer samengebracht, ten nauwste verenigd, de breuk geruimd, er niets meer tussen zou zitten, dus Zijn gemeente in Zijn gunst en in de gemeenschap met God hersteld zou worden, heeft Hij Zich ten offer gegeven.

Onze vaders hebben als waarheid van God geëerd en erkend: rechtvaardigheid alleen in Christus Jezus en een toegerekende gerechtigheid was hun heil, dàt was hun zaligheid. Die zaken waren wis en zeker voor hun, want die waren uit God, de God van Ja en Amen. Toen deze zaken vanmorgen in m'n gedachten kwamen, heb ik het opgezocht en daarom is ons zo-even uit de Geloofsbelijdenis de artikelen 23 en 27 voorgelezen.

Wanneer wij in Gods Woord lezen: "De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen", dan worden daar bedoeld degenen, bij wie in het hart woont het herstel in de gemeenschap met God. Of als wij bijvoorbeeld lezen: "Doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daarin ga, hetwelk de getrouwigheden bewaart", dan worden daar bedoeld degenen, die de leer van God eren en erkennen, dat Christus Zich ge-offerd heeft, opdat wij door Hem en door Zijn zoenoffer weer in de gemeenschap met God zouden zijn. Dat zijn dus degenen die de getrouwigheden bewaren en dat zoeken.

Mijne vrienden, dat een ieder op deze zaken wèl acht geeft, want dat is hetgeen waarmee Satan in Nederland al zo lang bezig is om dat te ontfoetselen. Hoe wordt er in deze tijd zonder blikken of blozen gesproken -- zelfs met "een heilige" overtuiging --: "Ja hoor dat is echt schriftuurlijke waarheid", en dan spreekt men over, dat er grote en kleine zielen zijn. Als het recht bedoeld wordt is het zo, dat er zowel kleine als grote genaden zijn. Maar wat doet men? Men doet dit: onder kleine genade verstaat men iemand, bij wie wel eens wat geweest is. Of dat zaligmakend is, dat moet de uitkomst dan nog leren. Ook iemand die wel eens heeft gehuild en getreurd over zonden, wel eens een indruk heeft gehad of een versje of een woord of het één of ander en ... dan is men er één van, men behoort tot Gods volk: ... "een echte, kleine ziel." Dan zijn er ook nog: "echte grote zielen!" "Maar -- zo spreekt men dan in deze tijd -- daar zijn er niet zoveel meer van in deze duistere dagen. Ja, dat was vroeger, bij het oude volk."

Mijne vrienden, als wij eens even stilstaan bij hetgeen ons zo-even werd voorgelezen uit de Geloofsbelijdenis, moet het dan niet zo zijn, dat als onze vaders hun ogen zouden opslaan, zij van schrik achterover zouden slaan en zeggen: "Wat een ontaard geslacht is dit, zij kennen niet eens de eerste beginselen der leer Christi." En zó is het in 't algemeen, zelfs acht men dat voor rechtzinnig. Maar onze vaders zijn zódanig niet geweest, die hebben dat anders aangemerkt.

Ook het Oude- en Nieuwe Testament spreken er over dat Jezus Christus de verhoogde Middelaar aan de rechterhand Gods des Vaders is en dat, Zijn Kerk ten goede. Hij is de Tussenpersoon, de ware Middelaar, om twee ongelijke partijen bij elkander te brengen en te verenigen. Dat is de leer van God! Daarom hebben wij ook met opzet dat artikel laten voorlezen van de christelijke Kerk, waar helder en klaar staat dat de Kerk een vergadering is van de ware Christgelovigen, die niets anders hebben dan Jezus Christus, gewassen zijnde door Zijn bloed, voor wie betaald is door Zijn dood, en dewelke geheiligd en verzegeld zijn door die Geest. Dat is de Kerk, zegt Guido de Brès.

Als wij van de veronderstelling uitgaan dat er van al de personen die hier uit verschillende plaatsen aanwezig zijn, er slechts één bij is, al zou het een ongelukkige tober zijn of een kind dat nog niet eens goed kan praten, niet eens goed kan vertellen wat God aan zijn ziel gedaan heeft, maar die dat werk rechtstreeks eert, dus in wie is dat hij of zij een waar Christgelovige is, dan maakt alleen diè persoon de kerk uit.

Zullen wij goed op die zaken acht geven dat zó de leer van onze vaders is. Diè leer is goed. Als dat niet voor de Kerk gehouden wordt, dan gaat men daartoe mensen rekenen, bij wie soms niet eens iets zaligmakends geweest is, zelfs niet het geringste, doch bij wie wel eens tranen geweest zijn, wel eens zus en zo geweest is, en dan zegt men: "Er zou nog eens wat bij moeten komen, hé." Is dat de leer van Oud- en Nieuw Testament? Is dat de leer van God? Niets daarvan! Deze dingen zijn zo niet, daarom is er de toorn van God.

Al zou heel Nederland geen lust hebben om die leer te eerbiedigen, en er slechts twee uit een geslacht of één uit een stad zouden zijn die God vrezen, dan is dat de Kerk, en wat er buiten is, dat valt! Dat is de leer van onze vaders!

Daarom noemde men bijvoorbeeld de oude dominee Sterkenburg, die dat vastgehouden heeft: "Een ijzerbijter." Na Stam, die men ook niet moest, kwam als voorganger Bogaard, waarvan wij weten wat die man onderworpen geweest is. Een ieder die deze leer verdedigt krijgt zijn eigen portie; wat is er ook over mij niet te doen? 'k Ben in alle opzichten het mikpunt van de hel, maar dat geeft niet. Ik hoop deze leer, wat de hel ook wroet en doet, vast te houden en te verdedigen tegen dik en dun in, want in die leer ligt ons heil begrepen.

Ik meen dat het gisteravond was dat ik ook nog wat aangehaald heb van deze zaken waar ik nu over spreek en verwezen heb naar de boeken van vader Brakel, namelijk: "De redelijke godsdienst", waarin deze zaken ook aan de orde komen. Die deze boeken hebben kunnen dat eens rustig nalezen in dat hoofdstuk waarin hij de Kerk bespreekt. Daar beschrijft Brakel die zaak helder en klaar, zoals wij er nu over spreken, met -- zo als vader Brakel dat gewoon is -- vragen en tegenwerpingen, of de zaken alzo zijn.

Mijne vrienden, dat een ieder voor zich versta, dat het noodzakelijk is om in Christus gevonden te worden en dat men door het zielzaligend geloof ten nauwste met Hem verenigd wordt. Als deze zaken staande gehouden worden, dan kan onder de zegen en bedauwing des Geestes door de Evangelie-verkondiging de behoefte ontstaan, anders breken alle behoeften af. Dan is het er niet. Dan kan men het wel stellen buiten God en Christus.

In de middagpauze hebben wij er nog even over gesproken dat, zoals wij er nu tegenaan kijken, wij niets anders zien dan de ondergang van heel de kerk en dat er op 't laatst geen wetenschap meer overblijft van hoe werkelijk de leer is. Dat er slechts overblijft: "echt levend gemaakte zielen", maar zonder Christus, in de staat des doods, in Adam, zonder dat Christus en die bediening der genade en des Geestes gekend wordt. Verschrikkelijk! Daarom is dit woord zo troostrijk, zielverheffend: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." Hij is gezeten in de hemel aan de rechterhand Gods Zijns Vaders boven alle machten die er werken.

De Vader heeft alles aan Hem overgegeven, aan Hem, Die Zijn bloed heeft laten vloeien voor Zijn gemeente.

Die Koning doet zó: Hij gaat Zelf Zijn gemeente vergaderen. En hoe vergadert Hij Zijn gemeente? Men zal zeggen -- door hetgeen de mens is en vanwege de vijandschap en, en ... -- met donder en bliksem en héél de wereld moet dan wel in beroering zijn. Neen, zo vergadert Jezus Zijn gemeente niet, maar de mens moet aannemen dat de prediking des Woords, het Woord van God is.

Het Woord van God heeft een zodanige macht, daar staat van: "Is Mijn Woord niet alzo, als een vuur? spreekt de HEERE, en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?" Het is als een zaad dat, naar vaste wet die God gesteld heeft, onder regen en zonneschijn, tot ontwikkeling komt. "Het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten." Die verheven, wonderlijke leer van Gods Woord. De Koning vergadert ze Zelf.

Immers, daar Hij gezeten is aan de rechterhand Gods des Vaders en die levendmakende Geest verworven heeft, zendt Hij die Geest uit in zondaarsharten en bekrachtigt daartoe het Woord der prediking zodat zij moeten gaan aannemen: ik ben in een verloren staat, ik ben een schuldig en verdoemelijk mens voor God.

Adam heeft wel geweten toen hij zondigde, dat dat zo niet kon blijven zitten, maar hij nam zijn toevlucht tot vijgenboombladeren om daarachter weg te kruipen. Nou, dat gaat toch niet voor God, dat weten zelfs wij wel, laat staan een man die in zo'n rechte en verheven staat geweest is, maar hij dééd het.

Ook nam hij zijn toevlucht tot de vader der leugenen, aan wie hij toegefallen was. Hij schoof de schuld van zich af, zeggend: "De vrouw, die Gij mij gegeven hebt." En Eva sprak: "De slang heeft mij bedrogen." Eigenzinnig, op een verschrikkelijke wijze, doch zo zijn wij óók. Maar als Gods Woord tot ons komt, dan helpt er niets aan, dan moeten wij al onze praatjes zoals: "Ik dacht en mijn inzicht", prijsgeven. Dan valt dat alles aan de kant, en geldt rechtstreeks dat het een rampzalige staat is waarin wij van nature allen zijn. Dan worden wij gedrongen, handen en harten tot Hem op te heffen en Hem en dat Koninkrijk te zoeken. Want die Geest die Hij zendt, van wie Jezus Zelf zegt: "Die zal Mij verheerlijken", bedoelt de eer van Christus, Zijn kroning, dat wij Hem erkennen. Daarom breekt Gods Geest alles af.

Wanneer wij in ellende zijn en daarin tegemoetkoming verkrijgen -- soms dierbare troost voor onze ziel -- dan is dat met de bedoeling om tot die God de toevlucht te nemen bij wie uitkomsten zijn. Maar wat doen wij soms met die ontvangen troost? Zelfs wel dit: "Nu heb ik wat." 'k Ben zelf ook zo'n mens geweest, hoor! Zelfs wel op zodanige wijze dat ik, nadat ik vertroost was, dacht: "Wat ik nu heb, dat krijgt niemand uit mijn handen."

Maar als wij die troost missen en ons wordt gevraagd: "Hoe gaat het?", dan gebeurt het wel dat men antwoord geeft met: "Oh, ik heb het toch zo slecht, ik heb het zo benauwd. De duivel is zo in de weer, ik weet niet waar ik het zoeken moet." Maar weet ge wat er dan soms is, mijne vrienden? Dan is daar werkend van dat reine, zuivere werk van de derde Persoon, de Heilige Geest, Die al onze leunsels en steunsels weghaalt. Anders niet, want Hij bedoelt niet dat wij tot fundament zouden hebben: "Ik heb ervaren, en toen was het me zo dierbaar en echt", maar Hij wil hebben dat wij Jezus Christus tot fundament zouden hebben. Dat is het oogmerk!

De Koning vergadert Zijn gemeente Zelf door Zijn Geest en Woord. Kortom, Hij brengt alles zodanig open, dat alles wat buiten Hem is, een verloren zaak is, dat Hij alleen de Levensvorst is. Dat Hij daartoe van de Vader verordineerd is en dat in Hem ook alles is wat tot leven en zaligheid nodig is. Waarom? Om ons van alles af te brengen en er niets anders zou overblijven dan Hij en Hij alleen! Maar het zeggen is: "Och wat is een mens."

Alleen al het woord "Middelaar", geeft ons te kennen dat wij van nature in zo'n ongelukkige staat zijn, dat wij onszelf daaruit nimmer kunnen verlossen, dat gaat niet! En dat Hij gezalfd is met de Heilige Geest tot Profeet, geeft ons te kennen dat wij onwetenden zijn: een vrucht der

zonde. Dat Hij Hogepriester is, zegt ons, dat wij in zonden ontvangen en geboren zijn en dat wij die niet weg kunnen werken. Dat Hij Koning is, zegt ons, dat wij tegenstrevers zijn waarover Hij moet gaan heersen. Hoe je het ook bekijkt, de naam Jezus zegt ons, dat wij verdorven mensen zijn, die in zonden zijn, maar dat van Hem geldt: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk."

Dat alles geeft ons te kennen de staat en kwaliteit waarin wij van nature zijn. Maar als wij ons die vernedering en die schande mogen getroosten, oh die Schoonste der mensenkinderen is dan een volkomen Tegenpool. Uitnemende, verheven, gezegende zaak.

Hij vergadert Zijn gemeente. Hij wint ze zodanig in dat ze geheel van zichzelf moeten afzien en als uit zichzelf vluchten, waaruit Hij er alleen overblijft als enige Grond. Wat wij dan nog teveel hebben en aankijken tegen dat onkreukbare recht van God, waar de Koning ook partij voor trekt, zeggend: "Ik en de Vader zijn één", dat is ons dan zelfs ten dienste. Want waar dat recht van God zijn loop heeft, daar valt dan bij ons, wat anders blijft staan.

Wij komen nóóit buiten de rechten Gods van die bobbel van onze afkomst, tegenstand en vijandschap af. Alleen onder het recht van God worden wij daarvan verlost. Hiervan hoorde ik eens van iemand, dat hij, nadat Gods rechten over hem waren gaan heersen en God hem in Adam afgesneden had, in vervoering door zijn huis liep, zeggend: "Zij is gevallen, zij is gevallen, Babylon, die grote stad." Juist, dat is het, dáár valt alles wat van òns is.

Waartoe? Omdat er dan een geheel uitgewerkte, verloren zondaar is, schuldig voor God, verdoemelijk voor dat hoge Wezen. Daar kan Christus het Fundament zijn, daar kan Hij alles wezen zoals Hij uit God is: volkomen Middelaar, Bedienaar des heiligdoms. Uitnemende zaak! Verheugen wij ons in Christus, dan kan Christus Zich over ons verheugen omdat Hij een volkomen overwinning op ons behaald heeft en dat geldt: "Zijn vijand lekt het stof." Dan kan Hij Zich verheugen dat Hij Zijn troon in ons opgericht heeft en dat Hij Zijn troon bevestigt, daar de heerschappij bij Hem is.

Wij zouden Hem hier nabij willen hebben, want soms lijkt het zo vèr, zo vèr, dat Hij daar, boven de sterrenhemel, in het hemels paradijs, woont en troont. Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op de aarde; maar naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons. Hij is nabij en dat is nu Zijn werk om Zijn gemeente Zelf te vergaderen. Hier ligt voor alle belanghebbenden een grote troost.

De Koning doet van Zijn recht en van Zijn macht, die Hij van Zijn Vader verkregen heeft, geen afstand. Dat doet Hij niet voor dat beest dat opgekomen is uit de zee, dat doet Hij niet voor dat beest dat opgekomen is uit de aarde, dat doet Hij niet voor heel de moderne tijd noch voor alles wat hier is: Hij is en blijft wat Hij geworden is uit Zijn Vader. Dàt verdedigt Hij. Daarbij heeft Zijn Vader Hem die eer aangedaan door Hem aan Zijn rechterhand te stellen, Die trekt dus partij voor de zaken van Zijn Zoon. Vandaar toorn Hij Zich schrikkelijk over Nederland en over het gehele gestel, omdat Zijn Zoon niet wordt geëerd.

Het bedoelen des hemels is, dat wij Christus zouden eren en dat wij in Hem onze reinigmaking en zaligheid zouden zoeken. Dàartoe wens ik ulieden op te wekken, dan zullen wij ervaren dat -- als wij dat doen -- alles in Hem is, wat wij tot leven en zaligheid nodig hebben.

Dit dan als eerste, waartoe Hij gezeten is aan de rechterhand des Vaders. Laat ons nu nog een ogenblik stilstaan bij het tweede punt, namelijk dat Hij Zijn gemeente niet alleen vergadert, maar ook bewaart, beschermt en onderhoudt.

Zijn gemeente is hier midden in een wereld die in het boze ligt. De Zone Gods heeft de dood, de hel en het graf overwonnen. Hij is ten hemel gevaren en is gezeten aan de rechterhand Gods des Vaders. Maar naar het eeuwig raadsbesluit des hemels is het hier op aarde net zo'n warboel gebleven als vóór die tijd: geen heilstaat! Nee, helemaal niet. Het heil is in de Zoon van God. Wij bedoelen daarmee te zeggen dat de wereld, als altijd wereld gebleven is en zo ook de godsdienst.

Abel is de eerste geweest die daar kennis mee gemaakt heeft en dat nog wel door zijn eigen broer Kaïn. Kaïn was een godsdienstig mens. Hij offerde, want de hemel was zo wònder goed geweest, het land had toch zo wèl gedragen. Nu was er een goed mens en een goede God, dus was het op zijn plááts dat hij God een offer bracht. Maar God nam zijn offer niet aan, want Hij wil Zijn Zoon geëerd hebben. Hij vraagt eer voor het beloofde Vrouwezaad en dat deed Kaïn niet. Abel wel, die wist zich een zondaar te zijn, daarom eerde hij Dàt.

Nu maakt Abel kennis met de godsdienst. Want hierdoor leert hij zijn eigen broeder zodanig kennen: dat er in hem, door de godsdienst, een dodelijke angel met vergif zit tegen dat Vrouwezaad. Want Kaïn, slaat, onder de toelating van God, zijn eigen broeder Abel dood.

Zó is de godsdienst nòg! De wereld is nog precies als altijd. Onder de algemene genade is het zodanig, dat er nog beslag gelegd wordt op 's mensen handel en wandel, anders zou het, zegt een oud-vader, híér al een hel zijn. Satan is en blijft onveranderlijk dezelfde, dus die laat hier niet af. Daarbij is het, dat bij alle genade -- al is het dat Christus ons tot Zich vergaderd en ingezet heeft in Zijn Koninkrijk en wij deelgenoten zijn van Zijn genadegoederen, één zijnde met Zijn gemeente van alle eeuwen -- wij nochtans een verdorven wil hebben, waar geen goed in woont. Wat doet nu Christus? Die neemt Zijn gemeente en ieder lidmaat persoonlijk onder Zijn bescherming. Hij staat persoonlijk voor hun in, zodanig, dat zij niet voor zichzelf moeten zorgen. Want als dat waar was, waar moesten wij dan, weeskinderen die wij zijn, terecht komen? Hij staat voor hun in. Dat deed Luther zingen, terwijl de hel zich roerde en de eerste martelaren in de zuidelijke Nederlanden verbrand werden, namelijk Hendrik Voes en Jan van Essen:

... Ons staat de sterke Held ter zij,
Die God ons heeft verkoren.
Vraagt gij Zijn Naam? zo weet,
Dat Hij de Christus heet,
Gods eengeboren Zoon,
Verwinnaar van de troon!
De zeeg' is Hem beschoren!

Die dan aan Hem gebonden zijn door het geloof, die delen mee in de zegen, delen mee in de vrucht. Hij staat dus voor hun in. Hij beschermt hun. Persoonlijk zeggen wij, alsook de kerk in het algemeen, waardoor, al is het nu nog zo'n schrikwekkende tijd, dit zal blijven: dat de Naam van Christus gekend en voortgeplant zal worden van geslacht tot geslacht. Daar is niets aan te veranderen.

Alles ziet dus op Hem, alles hangt af van Zijn hand en van Zijn macht. Het is wel ernstig, hoor, verschrikkelijk ernstig als die dag er zal zijn dat God hier de zaken van Zijn Zoon ter hand zal nemen. Ja, dat zal wat wezen als God dàt ter hand zal nemen, maar men kan beter met God te doen hebben dan met dat beest. Je kan beter aan Zijn voeten sterven, dan buiten Hem te leven onder de tirannieke heerschappij van Satan. Bij God kunnen wij een grote meevaller opdoen, maar ... dan liggen wij als zondaars, die alles verbeurd en verzondigd hebben, op de aarde. Doch één aanblik van Zijn liefde, daar Hij zondaars mint, doet onze beend'ren groenen als het malse kruid. Zó is Hij! Daarom is dat verre te verkiezen -- Zijn Majesteits gezag -- boven hetgeen dat woedt en werkt.

Hij haat en straft de zonden. Wat brengen de zonden teweeg? Is dat niet één en al ellende? Ja toch? Láát Hij dan de zonde bezoeken, láát Hij ze uitròèien, laat Hij heersen. Want de zonden berokkenen ons de ellende. God heeft de mens nooit ellende berokkend, maar het is de vrucht van de zonden.

Die Majesteit is de Uitdenker van zulk een gezegende Middelaar, Die hen beschermt; Hij slaat hun wegen ga. Dat zien wij ook aan de jongelingen in de vurige oven, die zeiden: "Onze God,

Die wij eren, is machtig ons te verlossen. Maar zo niet, u zij bekend, o koning! dat wij uw goden niet zullen eren." Dan is Hij nabij, want als zij in de oven geworpen worden, dan ontzet koning Nebukadnézar zich, omdat hij bij hen een gedaante ziet gelijk eens zoons der goden. Hij, de grote Beschermmer is nabij.

In de tijd van Achab waren er honderd mannen die geen voetstap grond meer in heel het land hadden, hoe wijd dat ook uitgestrekt was. Maar God zorgt dat er voor hun een onderkomen is in een spelonk. Want er is een man, hoe vreesachtig hij van aard ook geweest moge zijn, die verbergt hen niet alleen in een spelonk, maar onderhoudt hen ook met voedsel. Al is er dan voor hen geen plaats meer in het land, dan hebben zij dat bij die man, die God in zijn hart vreest, want God draagt zorg.

Vervolgens nog een paar woorden over dat Hij ze ook onderhoudt. Zijn bescherming staat dus tegenover alle macht des vijands. Hij onderhoudt hen ook. In de natuur is het zo, dat een man die uit ware liefde getrouwd is, zijn vrouw in alles wenst te dienen, te verzorgen en overal voor in wil staan. Zó is dat in de natuur, dan wenst men dat z'n geliefde als zonder zorgen is. Hoeveel te meer dan de door Christus beminden, de door Hem geliefden, voor wie Hij Zich in de dood begaf. Hij heeft hen genomen zoals ze waren, om hen te bezitten. Hij heeft hen uit de wereld getrokken, uit de zonden, uit de macht des duivels.

Het is niet zó, dat men zich eerst moet veranderen, eerst een goed, een heilig mens worden. Neen. Maar Hij maakt hen, hun zonden bekend en trekt hen in hun zonden naar Zich toe, opdat ze als zondaar bij Hem zouden zijn. Want die eer heeft Hij van zijn Vader gekregen om van zonden te verlossen, dus ook om dát te kunnen doen. Daar Hij hen van zonden verlost, vernieuwt, wederbaart en heiligt, neemt Hij hen, zoals zij zijn, onder Zijn hoede, om ze ook te onderhouden. Dat is: voor alles in te staan zowel voor de tijd als voor de eeuwigheid, naar ziel en lichaam beide. Zelfs zo:

... Hij zal hen nimmer om doen komen
in dure tijd en hongersnood.
In de grootste smarten
blijven onze harten
in de HEER gerust;
'k Zal Hem nooit vergeten,
Hem mijn Helper heten,
al mijn hoop en lust.

Ik denk nog aan mijns vaders vader, die steeds dit versje in zich had: "Hij zal hen nimmer om doen komen, in dure tijd en hongersnood." Daardoor dacht hij steeds dat het schip zou zinken en dan zou mijn vader verdrinken en dan zou hij - een oude ziel van tachtig jaar - overblijven met een weduwvrouw en kinderen. Maar dat gebeurde niet.

Tenslotte -- door zijn hoge leeftijd werd hij steeds minder en minder -- kwam het einde. Toen begreep hij wat de duurste tijd en hongersnood betekende, want alles hield op. Maar nu draagt Hij Zorg. Vandaar toen het einde kwam en ik zei: "Opa, zal ik de anderen gaan roepen, want je gezicht gaat zo anders staan?", was zijn zeggen: "Nou, dat is goed, maar wacht eens even." Hij had eerst nog wat te zeggen: "Ik weet van alles wat in dit leven te doen is, en 't is niet om Mozes na te spreken toen hij zei dat het uitnemendste in dit leven moeite en verdriet is, maar het is m'n beléving geweest. Als ik nu niets anders had, dan krabde ik de kalk hier uit de muur, maar dat hoeft niet, want het is alsof ik nu al in het hemelgoud lig."

Is dat geen trouwe Koning? Zó doet Hij! Hij beschermt hen, maar staat ook voor hen in als de duurste tijd aanbreekt en alles omvalt, dan wil Hij bewijzen: zó ben Ik! Hij is de Getrouwe.

Hij laat hen in hun behoeften aan niets ontbreken. Dus niet in wat zij wensen, van: "Ik zou wel willen, ...". Dàt moeten wij wel onderscheiden, want zó gaat het niet! Als onze ziel Hem verbeidt in behoeften waarin niemand ons kan helpen, in die behoeften kan en wil Hij Zich bewijzen. Hij is Getrouw en Waarachtig.

Mijne vrienden, zijn dat geen zaken om ons aller hart te stemmen tot hàrtelijk dank aan God?; wat een Paulus deed zeggen: "Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke Gave." Het aardrijk is vervloekt om onzentwil en wij zijn van nature in een staat van vervloeking krachtens onze afkomst, nochtans zijn ons, ook in het afgelopen jaar veel zegeningen geworden op grond van die Middelaarsarbeid. Hem is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde.

Toe, daar alle macht bij Hem is, laten wij ons dan ook houden aan die ene Jezus, aan Hem alleen. Wij kunnen u verzekeren dat u niet beschaamd uitkomt, want nooit is iemand met Hem beschaamd uitgekomen. Houdt het dan bij Hem en dan zult gij ook ervaren dat, als wij niets anders dan Hèm hebben, van Wie wij alles moeten hebben -- dat is wel een arm leven bij onszelf -- maar dan zullen wij Zijn rijkdom bij aanvang en bij voortgang kennen. Dan zullen er dagen en maanden genoeg zijn waarin wij dankdag zullen hebben, want Hij dient ons in onze armoede en zegent ons in onze nooddrift en ongeluk. Moeten wij meer als Hem?

Toe dan, zoekt en vindt Jezus, mint en lieft Jezus, eert, erkent en huldigt Jezus. Met Hem gaat het ons wèl en worden wij verlost van alle zielsgeweld. Laten wij niet buiten Hem zwerven, buiten Hem leven; het leven buiten Hem zoeken. Want dan doen wij waar God Zich ten zeerste over toornit. Moeten wij ons vasthouden aan een wereld die in het boze ligt? De wereld is als een buskruit, één vonk er in en heel de boel staat in lichterlaaie. Als wij ons daaraan vasthouden, dan komen wij bedrogen uit. Laat daarom het Woord, het Woord van God zijn werking hebben. Als dat nog nooit het geval geweest is, bedelt er dan om of gij dat moogt hebben.

Behoede, beschutte God ons, beware Hij ons, opdat het niet zou zijn:

Bijna bewogen door 't heilig Woord,
bijna getrokken door 't liefde koord.
Bijna! Maar dat geeft troost noch baat,
wanneer het stervensuur slaat.
Dan is het: voor eeuwig, voor eeuwig te laat!

Nu is het de welaangename tijd, de dag der zaligheid, nu is het de tijd dat Hij ons toeroept: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde."

Zegene Hij daartoe Zijn Woord, opdat wij alles in Hem zoeken en vinden. En dat wij een hart mogen hebben dat Hem en Zijn heerlijkheid verbeidt, Hèm, Die is, Die was en Die komen zal, Zijn kerk ten goede, de Naam Gods tot dankzegging. Amen.

Zingen:

Psalm 29: 1 en 6

1. Aardse machten, looft de HEER; ...
6. Looft de HEER, die wond'ren werkt; ...

Zegen.